

Beste lezer,

Ik ben altijd dol geweest op geheimen en codes.

Er gebeurt iets magisch als je opeens ziet wat er verborgen ligt... vlak voor je ogen.

Toen ik tien was, kreeg ik te maken met mijn eerste code: een stel vreemde symbolen die op een stuk papier waren gekrabbeld dat aan de kerstboom hing. Toen ik die symbolen eindelijk ontcijferd had, ontdekte ik dat het een boodschap was van mijn ouders: over een paar uur zouden we met het hele gezin op vakantie gaan – waarnaartoe bleef nog een verrassing.

Sinds die ochtend ben ik altijd gefascineerd geweest door codes – die geheime boodschappen die je eerst moet ontraadselen voor je begrijpt wat ze betekenen. Ik ben mijn hele leven bezig geweest die cryptische wereld te verkennen, en een paar jaar geleden werd ik tijdens een reis geconfronteerd met de meest mysterieuze code die ik ooit was tegengekomen.

Die code was heel oud... en heel raadselachtig. En het mooiste van alles: hij was niet verstopt maar bevond zich in het volle zicht, op een plek waar iedereen hem kon zien.

Volgens de legende beschermde deze code een verbazingwekkend geheim. Sommige mensen beweerd

den dat het zó'n schokkend geheim was dat als je het te weten kwam, de wereld nooit meer hetzelfde voor jou zou zijn. Anderen zeiden dat dat hele geheim gewoon een mythe was... niets anders dan gefluister in de mist.

Hoe dan ook, het boek dat je nu in handen houdt, vertelt het verhaal van een man en een vrouw die een zoektocht ondernemen om die code te ontcijferen en de mysteries te onthullen die erachter verborgen liggen. En of je de geheimen die je straks gaat ontdekken nu wel of niet gelooft, ik hoop dat hun tocht jou inspireert om zelf te blijven zoeken naar jouw eigen waarheid, wat die waarheid ook is.

Zonder was,

A stylized, handwritten signature in black ink. The signature is composed of several loops and a long horizontal stroke at the bottom, characteristic of Dan Brown's signature.

Dan Brown

FEITEN

De Priorij van Sion, een geheim genootschap dat in 1099 is opgericht, is een werkelijk bestaande organisatie. In 1975 ontdekte de Parijse Bibliothèque Nationale perkamenten, *Les dossiers secrets*, waarin talrijke leden van de Priorij van Sion worden genoemd, onder wie de natuurwetenschapper sir Isaac Newton, de schilder en beeldhouwer Botticelli, Victor Hugo en de kunstenaar en uitvinder Leonardo da Vinci.

Het Opus Dei is een zeer devote katholieke sekte waarover onlangs veel ophef is geweest, vanwege geruchten over extreme praktijken. Het Opus Dei heeft zojuist voor zevenenveertig miljoen dollar een Amerikaans hoofdkantoor laten bouwen in New York.

Alle beschrijvingen van kunstwerken, architectuur, documenten en geheime rituelen in dit boek zijn waarheidsgetrouw.

PROLOOG

Het Louvre, Parijs

22.46 uur

De beroemde conservator Jacques Saunière wandelde door de boogvormige entree de Grande Galerie van het museum binnen. Hij deed een uitval naar het dichtstbijzijnde schilderij dat hij zag, een Caravaggio. Saunière greep de vergulde lijst en trok het zeventiende-eeuwse meesterwerk naar zich toe totdat het loskwam van de muur en de zesenzeventigjarige man met het doek over zich heen achterwaarts op de grond viel.

Zoals hij had verwacht, kwam er vlakbij met donderend geraas een valhek naar beneden, dat de toegang tot de galerij versperde. De parketvloer trilde. In de verte begon een alarm te rinkelen.

De conservator bleef even naar adem snakkend liggen en maakte de balans op. *Ik leef nog*. Hij kroop onder het doek vandaan en keek in de donkere ruimte om zich heen naar een plek om zich te verbergen.

Er klonk een stem, ijzingwekkend dichtbij. ‘Verroer je niet.’

De conservator, die op handen en knieën zat, verstijfde en draaide langzaam zijn hoofd.

Slechts vierehalve meter bij hem vandaan, buiten het gesloten hek, keek de gigantische gestalte van zijn aanvaller hem tussen de ijzeren tralies door strak aan. Hij was breed en lang, had een lijkbleke huid en dun wordend, wit haar. Zijn irissen waren roze en zijn pupillen donkerrood. De albino trok een pistool uit zijn jas en richtte de loop tussen de tralies door recht op de conservator. 'U had niet weg moeten rennen.' Zijn accent was niet gemakkelijk thuis te brengen. 'Zeg me waar het is.'

'Dat heb ik u al gezegd,' stamelde de conservator, die weerloos op zijn knieën op de grond van de galerij zat. 'Ik heb geen idee waar u het over hebt!'

'U liegt.' De man staaarde hem aan, volkomen roerloos op de schittering in zijn spookachtige ogen na. 'U en uw broeders bezitten iets wat niet van u is. Zeg me waar het verborgen is, en u zult blijven leven.' De man richtte zijn pistool op het hoofd van de conservator. 'Is het een geheim waarvoor u bereid bent te sterven?'

Saunière kon geen lucht krijgen.

De man hield zijn hoofd schuin en tuurde langs de loop van zijn pistool.

Saunière stak afwerend zijn handen op. 'Wacht even,' zei hij langzaam. 'Ik zal u zeggen wat u moet weten.' Zijn volgende woorden sprak hij zorgvuldig uit. De leugen die hij vertelde, had hij vele malen gerepeteerd.

Toen de conservator uitgesproken was, glimlachte zijn aanvaller zelfvoldaan. 'Ja. Dat is precies wat de anderen me hebben verteld.'

Saunière schrok. *De anderen?*

‘Hen heb ik ook gevonden,’ zei de enorme man honend. ‘Alle drie. Ze bevestigden wat u zojuist hebt gezegd.’

Dat kan niet waar zijn! De ware identiteit van de conservator was, net als die van zijn drie *sénéchaux*, bijna zo heilig als het oeroude geheim dat ze beschermden. Saunière beseftte nu dat zijn *sénéchaux* de strikte procedure hadden gevolgd en voorafgaand aan hun dood dezelfde leugen hadden verteld. Dat maakte deel uit van het protocol.

De aanvaller richtte zijn pistool weer op hem. ‘Als u er niet meer bent, zal ik de enige zijn die de waarheid kent.’

De waarheid. In een flits beseftte de conservator de ware verschrikking van de situatie. *Als ik sterf, zal de waarheid voorgoed verloren gaan.* Onwillekeurig probeerde hij weg te kruipen.

Het pistool bulderde en de conservator voelde een brandende hitte toen de kogel zich in zijn buik boorde. Hij viel voorover, worstelend tegen de pijn. Langzaam rolde hij op zijn zij en hij keek zijn aanvaller tussen de tralies door strak aan.

De man richtte nu recht op Saunières hoofd.

Saunière sloot zijn ogen, en zijn gedachten waren een wervelstorm van angst en spijt.

De klik van een lege kamer echode door de galerij.

De ogen van de conservator schoten open.

De man keek met een bijna geamuseerde blik naar zijn wapen. Hij stak zijn hand uit om een tweede

patroonhouder te pakken, maar leek zich toen te bedenken en grijsde kalm in de richting van Saunières buik.

De conservator keek naar beneden en zag het kogelgat in zijn witte linnen overhemd. Het zat een paar centimeter onder zijn borstbeen en werd omlijst door een cirkeltje van bloed. *Mijn maag*. Als oorlogsveteraan wist hij dat hij nog een kwartier te leven had.

‘Mijn werk hier zit erop,’ zei de man.

Toen was hij verdwenen.

Nu Jacques Saunière alleen was, keek hij weer naar het ijzeren hek. Hij zat opgesloten, en de deuren zouden minstens twintig minuten lang niet geopend kunnen worden. Tegen de tijd dat er iemand bij hem kon komen, zou hij dood zijn. Maar de angst waardoor hij werd gegrepen was veel groter dan die voor zijn eigen dood.

Ik moet het geheim doorgeven. Hij vond de kracht om te proberen op te staan.

Terwijl hij wankelend overeind kwam, zag hij zijn drie vermoorde broeders voor zich. Hij dacht aan de generaties die hun waren voorgegaan, aan de misserie die hun allen was toevertrouwd.

Een ongebroken keten van kennis.

Plotseling, ondanks alle voorzorgen, alle veiligheidsmaatregelen, was Jacques Saunière nu de enig overblijvende schakel, de enige bewaarder van een van de belangrijkste geheimen die ooit hadden bestaan.

Huiverend hees hij zichzelf overeind.

Ik moet een manier zien te vinden...

Hij zat opgesloten in de Grande Galerie, en er was maar één persoon ter wereld aan wie hij de fakkel kon doorgeven. Saunière keek op naar de muren van zijn weelderige gevangenis. Een paar van de beroemdste schilderijen ter wereld leken als oude vrienden naar hem te glimlachen.

Krimpend van de pijn verzamelde hij al zijn krachten, al zijn talenten. Hij wist dat hij voor de enorme taak die hij moest volbrengen elke seconde nodig zou hebben die hem nog restte.

I

Robert Langdon werd langzaam wakker.

Er rinkelde een telefoon in het donker; een metaalig, onbekend geluid. Hij tastte naar het bedlampje en deed het aan. Toen hij met half dichtgeknepen ogen om zich heen keek, zag hij een luxueuze slaapkamer met antiek, achttiende-eeuws meubilair, fresco's op de muren en een kolossaal hemelbed van mahoniehout.

Waar ben ik?

Op de ochtendjas in jacquard-weefsel, die aan zijn bedstijl hing, was geborduurd: HOTEL RITZ PARIS.

Langzaam begon de mist op te trekken. Hij ging rechtop zitten en keek in de passpiegel aan de andere kant van de kamer. De man die naar hem terug staarde, was een vreemdeling. Zijn gewoonlijk doordringende blauwe ogen stonden vannacht wazig en afgetobd. Zijn krachtige kaaklijn ging schuil onder een donkere stoppelbaard. Bij zijn slapen rukte het grijs op, en het drong steeds dieper door in zijn bos stug, zwart haar.

Langdon nam de telefoon op. 'Hallo?'

'Meneer Langdon?' zei een man. 'Ik hoop dat ik u niet wakker heb gemaakt?'

Versuft keek Langdon naar de klok naast zijn bed.

Het was twee minuten over halfeen 's nachts. Hij had pas een uur geslapen, maar voelde zich alsof het diep in de nacht was.

‘U spreekt met de portier, meneer. Neemt u me niet kwalijk dat ik u stoor, maar u hebt bezoek. Meneer zegt dat het dringend is.’

Langdon voelde zich nog steeds duf. *Bezoek?* Zijn blik viel op een verkreukte folder op zijn nachtkastje.

DE AMERIKAANSE UNIVERSITEIT VAN PARIJS
presenteert vol trots
EEN AVOND MET ROBERT LANGDON
HOUGLERAAR RELIGIEUZE SYMBOLIEK,
HARVARD UNIVERSITY

Langdon kreunde. Zijn boeken over religieuze schilderijen en symbolen hadden hem ongewild tot een beroemdheid gemaakt, en de lezing van afgelopen avond – een diapresentatie over verborgen heidense symbolen in de stenen van de kathedraal van Chartres – was het conservatieve deel van het publiek ongetwijfeld in het verkeerde keelgat geschoten. Waarschijnlijk had een of andere godvruchtige geleerde hem gevolgd om ruzie met hem te maken.

‘Het spijt me,’ zei Langdon, ‘maar ik ben erg moe en...’

‘*Mais, monsieur,*’ drong de portier aan, en hij liet zijn stem zakken tot een doordringend gefluister. ‘Uw gast is een belangrijk man. En hij is al *en route* naar uw kamer.’

Langdon was nu klaarwakker. ‘Hebt u iemand naar mijn kámer gestuurd?’

‘Het spijt me, meneer, maar een man als hij... Ik heb niet het gezag hem tegen te houden.’

‘Wie ís het dan eigenlijk?’

Maar de portier had al opgehangen.

Bijna onmiddellijk daarna werd er krachtig op Langdons deur gebonsd.

Onzeker liet Langdon zich van het bed glijden, en hij voelde zijn voeten diep wegzakken in het savonnerietapijt. Hij trok de ochtendjas van het hotel aan en liep naar de deur. ‘Wie is daar?’

‘Meneer Langdon? Ik moet u spreken.’ De man sprak Engels met een accent, op een blaffende, gebiedende toon. ‘Ik ben inspecteur Jérôme Collet. Direction Centrale de la Police Judiciaire.’

Langdon zweeg. *De Dienst Centrale Recherche?* Zonder de ketting los te maken, opende Langdon de deur een paar centimeter. Het gezicht dat hem aankeek, was smal en bleek. De man was bijzonder mager en droeg een blauw uniform dat er officieel uitzag.

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg hij.

Langdon aarzelde; hij voelde zich onzeker. ‘Waar gaat het over?’

‘Mijn *capitaine* heeft uw deskundig advies nodig in een vertrouwelijke zaak.’

‘Nu?’ wist Langdon uit te brengen. ‘Het is na middernacht.’

‘Klopt het dat u vanavond een afspraak had met de conservator van het Louvre?’

Langdon kreeg plotseling een akelig voorgevoel. Het was de bedoeling geweest dat hij na zijn lezing die avond iets zou gaan drinken met de alom gerespecteerde conservator Jacques Saunière, maar Saunière was niet komen opdagen. ‘Ja. Hoe weet u dat?’

‘We hebben uw naam in zijn agenda gevonden.’

‘Er is toch niets mis?’

De agent zuchtte bedroefd en stak een polaroidfoto door de smalle kier van de deur.

Toen Langdon de foto zag, verstijfde hij.

‘Deze foto is nog geen uur geleden genomen. In het Louvre.’

Terwijl Langdon naar het bizarre beeld staarde, maakten zijn eerste walging en schrik plaats voor een plotselinge opwelling van woede.

‘Gezien uw kennis van symboliek en uw afspraak met Saunière, hoopten we dat u ons kon helpen.’

Langdon staarde naar de foto, en zijn afschuw vermengde zich met angst. ‘Dit symbool hier,’ begon hij, ‘en de vreemde...’

‘Houding?’ opperde de agent.

Langdon knikte, en hij voelde een koude rilling over zijn rug lopen terwijl hij opkeek. ‘Ik kan me niet voorstellen wie zoiets met iemand zou doen.’

De agent keek grimmig. ‘U begrijpt het niet, meneer Langdon. Wat u op deze foto ziet...’ Hij zweeg even. ‘Dat heeft meneer Saunière zelf gedaan.’